

Göteborg, 2006. október 27.

Tisztelt Püspök¹ Úr!

Mindenekelőtt arra kérem Önt, hogy olvassa el a mellékelt írást². Az abban felvetett kérdés tisztázása minden katolikusnak, sőt, a Katolikus Egyház egyetemes szerepe következtében valamennyi embernek érdeke. Meggyőződésem, hogy a helytelen válasszal és az ebből eredő gyakorlattal méltán vonjuk magunkra Isten haragját.

A tény, hogy a probléma felvetését a Vigilia főszerkesztője, dr. Lukács László piarista szerzetes, hittudós és a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola főigazgatója (a csatolt anyagban nem nevezem őt meg, de róla van szó) egy ilyen semmi levéllel reagálta le, kétségtelenül jelzi, hogy itt valami rejtegetnivaló van. Mintha előttem (a „kívülálló” előtt?) igyekezne elkerülni, hogy egyenes választ adjon.

Kérem Önt, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjaként segítse elő Jézus szavai használatának visszaállítását a magyar nyelvű liturgiában. Valójában csak annyit kell tenni, hogy pontosan fordítsuk anyanyelvünkre a szertartás hivatalosan mindmáig érvényes latin szövegét. A világban nem mindenütt tértek át arra, hogy a bor színeváltozásakor a pap a „sokakért” helyett a „mindenkiért” szót használja. Ez azt jelenti, hogy a Szentszék nem tette kötelezővé ezt a változtatást, és feltehetően a *kollegialitás* (viszonylag új keletű) elve alapján akár valamely püspökség is választhat a két szöveg között.

Azzal, amit a mellékelt szövegemben idézett Malachi Martin atya a szentmise érvényének Krisztus Urunk szavai elvetéséből következő kétségességéről mond, csak egyetérthetünk. Nem hiszem, hogy a földi Egyháznak joga lenne Jézus szavait másokkal felcserélni. Martin atya a katolicizmus mai állapotáról szólva, egyik interjújában megállapítja: „Isten megvonta tőlünk a megszentelő kegyelmet, amely nélkül nem lehetünk katolikusok.”

Tőlünk, emberektől, életmódunktól és cselekedeteinktől függ, hogy Isten áldása van-e életünkön. Napjainkban a magyar emberek többségének a lelki állapota igen nyomorúságos, nemzetünk helyzete pedig rendkívül súlyos. Mint a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia egy múlt év decemberi körlevelében megállapította: „Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg minket.” Az idő multával mind nagyobb szükségünk lenne erre az irgalomra.

A magyar püspököknek, papoknak – hivatásukból eredően is – nagy szavuk lehet Isten előtt, kiesdekelhetik az Ő irgalmát, és közvetíthetik kegyelmét a többi ember felé. Ezért igen nagy a felelősségük.

Ahhoz, hogy Istent kiengeszteljük, kétségtelenül egyik alapvető követelmény, hogy a szentmise legszentebb részében visszatérjünk Jézus szavaihoz.

Tisztelettel
Tóth Károly Antal

Utóirat: Ezt a levelet és a hozzá csatolt anyagot megküldöm a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia valamennyi tagjának.³

¹ A címzett rangjától függően a püspök helyett a bíboros, érsek vagy segédpüspök megszólításokat használtam.

² A *Kikért hullott Jézus vére?* című írásról van szó, amely e honlapon megtalálható a *Hol vagy szabadság* című fejezet *A pusztulás útjain* alfejezetében.

³ Az utóirat után minden esetben megadtam – az itt törölt - laccímemet, telefonszámomat és a villámpostám (e-mail) címét.

Megjegyzés: A levelet megküldtem a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia valamennyi aktív tagjának, akik akkor a következő személyek voltak:

1. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek
2. Dr. Seregély István egri érsek
3. Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek
4. Dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek
5. Dr. Keresztes Szilárd hajdúdorogi megyéspüspök
6. Mayer Mihály pécsi megyéspüspök
7. Dr. Várszegi Asztrik főapát-püspök
8. Dr. Pápai Lajos Győri megyéspüspök
9. Balás Béla kaposvári megyéspüspök
10. Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök
11. Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök
12. Dr. Veres András szombathelyi megyéspüspök
13. Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök
14. Dr. Szabó Tamás tábori püspök
15. Dr. Kiss-Rigó László szegedi megyéspüspök
16. Dr. Katona István egri segédpüspök
17. Dr. Ladocsi Gáspár esztergom-budapesti segédpüspök
18. Bíró László kalocsa-kecskeméti segédpüspök
19. Dr. Udvardy György esztergom-Budaösti segédpüspök
20. Dr. Varga Lajos váci segédpüspök

Mivel a világhálón püspöki irodák vagy hivatalok címét találtam, egy-egy külön levélben megkértem a feltételezhetően ott dolgozó hivatali személyt, hogy leveletem és mellékletét adja át a címzett püspök úrnak.

Az elküldött húsz levélből csak egyre kaptam visszajelzést. Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát válaszában lényege: maga is csak a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Liturgikus Bizottságához küldte volna a levelét, mert „ez a Testület illetékes ezekben a fontos és valóban egyetemes kérdésben cselekedni”. Ezzel mindenekelőtt arra utalt, hogy a leveletem nyilvánvalóan meg kellett kapja az a három püspök is, akik akkor a magyar Liturgikus Bizottságot alkották.

Két és fél évvel később örömhír jutott el hozzám: a Vatikán döntése értelmében 2009 pünkösdjétől kezdve a bor színeváltozásakor sok helyen használt „mindenkiért” visszaváltozik a Jézustól mondott „sokakért” szóra. Talán nagyképűség lenne azt hinni, hogy a leveleim mákszemnyi hatással lettek volna erre a döntésre, de ennek nincs is jelentősége. Bár nem tudom, hogy ennek a rendeletnek az érvénye minden nyelv liturgiájára kiterjed-e, kétségtelen viszont, hogy a magyarra igen. Ezáltal hitelessé vált a magyar misék legfontosabb pillanatának a története.

Amennyiben még nem tették, olvassák el a lábjegyzetben említett *Kikért hullott Jézus vére?* című írást, hogy az előbbi mondatom világosabbá legyen.

T. K. A.